

MODRÁK

Martin Kuriš

MODRÁK
Martin Kuriš

Pro maminku

Řeka

Řeku lemovaly divoké břehy porostlé stromy. Do vody nakláněly své větve olše, topoly a vrby. Jejich prastaré kmeny nehybně stály a vrhaly stíny na vodní hladinu, kterou čeřil mírný říční proud. Byl letní den a slunce se pomalu klonilo k západu. Středem řeky splouval malý člun. Dvě vesla se nořila do vody a poháněla loďku kupředu. V člunu seděl děda a jeho pes. Pes se jmenoval Žulík a žil s dědou kousek odsud v domku na konci vesnice. Protože bylo léto a prázdniny, pronajali si člun, spustili ho na vodu a vyrazili za dobrodružstvím.

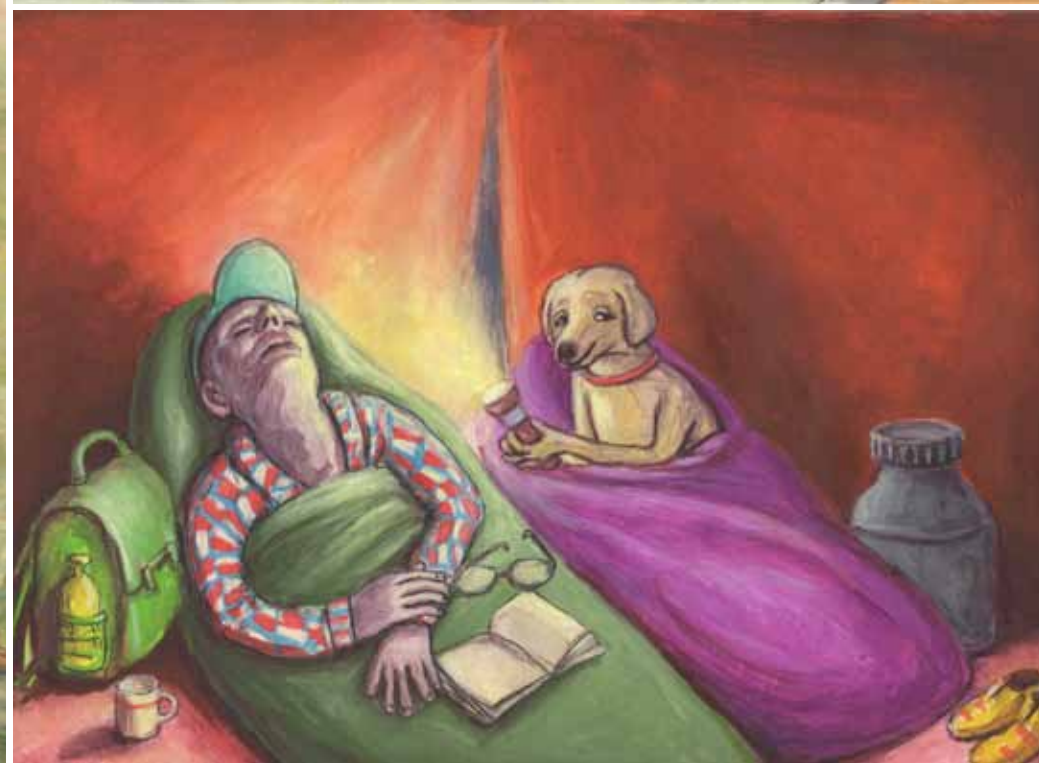
Řeka byla krásná, ale oba dva již vyhlíželi kemp. Měl být nedaleko. Loďka proplula říčním záhybem a zpomalila v klidné stojaté vodě, která značila blížící se jez. Před nimi na levém břehu v rákosí vykoukla malá písčná pláž. Ve vodě se koupaly děti a na břehu stálo několik stanů. Stočili loď ke břehu. Zde se utáboří, postaví stan a přenocují.

V kempu bylo ohniště, umývárna, toalety, dětská houpačka a popelnice plná odpadků. Děda s Žulíkem postavili stan a pustili se do přípravy večere. Několik zdejších dětí pozorovalo zajímavou dvojici. Roztomilý se jim zdál hlavně pejsek, zaujala je jeho šikovnost.

U popelnice mezi odpadky stál malý modrý traktůrek. Byla to odložená, nepotřebná dětská hračka. Žulík si ho všiml, přiběhl k němu a očichal ho. Líbil se mu.

Noc byla teplá. Po večeri se oba umyli a zalezli do stanu. Děda si ještě chvíli četl, pak usnul. Pejsek zhasl baterku a všude se rozhostila tma. Na nebi vykoukl měsíc, od vody se ozývalo kuňkání žab a sem tam nad hladinu vyskočila ryba.

Druhý den ráno se celý kemp probouzel do nového dne. Žulík vylezl ze stanu a běžel k ohništi, aby se podíval, co se tam vaří. Pak si vzpomněl na modrý traktůrek vyhozený u popelnice. Ten tam pořád stál, jakoby se na pejska díval. Žulík si ho prohlédl. Potom na něj položil packu a pomalu s ním jezdil sem a tam. „Ty jsi ale krásný,“ zašeptal. Vzal nalezenou hračku do náručí a něžně ji k sobě přivinul. „Budu se o tebe starat,“ dodal a odnesl si ho ke stanu.

Celý den pak přemlouval dědu, aby si hračku mohl vzít s sebou. Když dědeček viděl, jak si pejsek traktůrek oblíbil, zeptal se ho: „Jaké mu dáš jméno?“ Žulík chvíli přemýšlel a pak odpověděl: „Budu mu říkat Modrák.“

Byl čas vyrazit na další plavbu. Od té doby, co pejsek našel Modráka, začal se těšit domů. Řeka unášela loďku pomalu po proudu. Nad vodou létaly vážky, polední slunce páliło, všude byl klid a mír.

Dvojice horkem klimbala v loďce, když je najednou probudilo hlasité šplouchnutí. Do vody skočil lišák a splouval vedle nich. Nedalo se určit, jestli plave nebo se topí. Pejsek tiše zavrčel, ale lišák se stále držel vedle loďky. Co od nich chce, kde se tu vzal? Žulík packou sáhl do batohu, nahmatal Modráka a uklidnil se.

Za chvíli vetřelec zmizel pod vodou a už se neobjevil. Pejsek s dědou ho marně hledali. Rozhlíželi se kolem sebe a zapomněli při tom veslovat. Loďku zatím unášel proud. A pak se to stalo! Oba dva se polekali. Lišák se z ničeho nic objevil na betonové hrázi, která trčela před nimi. Za ním byl jez a proud hnál loďku vši silou k němu. První se vzpamatoval děda. Rychle pádlem rozrážel vodu. Snažil se dostat ke břehu. Ale vše bylo marné. Pejsek kňučel strachy. Dravý proud je vrhl přímo na jez, děda vykřikl a loď se převrátila. Oba dva se ocitli ve vodě. „Dědo zachraň Modráka!“ znělo v hučící vodě.

